

УДК 342.56: 340.134] (477)

DOI <https://doi.org/10.36550/2522-9230.2019.7.24>

Слюсар Ігор Вікторович,
*аспірант кафедри державно-правових дисциплін
та адміністративного права
Центральноукраїнського державного педагогічного університету
імені Володимира Винниченка
e-mail: i.v.slyusar3110@gmail.com
<https://orcid.org/0000-0002-9753-4599>*

ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СУДОВОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ

Стаття присвячена історії виникнення та перспективам розвитку судової влади України. У ній обґрунтовано актуальність цього питання, як у площині наукового так і практичного значення. На сьогоднішній день проблема становлення та розвитку судової системи в Україні є досить складною, багатоаспектною та незважаючи на свою актуальність, недостатньо дослідженою. Судова влада України постійно критикується та реформується, оскільки є недосконалою, існує з численними недоліками та суперечностями, які необхідно виявляти, досліджувати та ліквідувати чи удосконалювати. У статті досліджено вплив історичних аспектів судової системи України, які дають змогу виконати порівняльний аналіз минулого та сьогодення для простеження проблем і методів функціонування та розвитку судової влади України, щоб мати змогу вирішити проблеми в майбутньому. Установлено тенденції, що судова влада за різних часів була централізованою та тоталітарною, суди перетворювалися з органу правосуддя на каральний орган. Судова система у сучасному світі має бути більш розвиненою, доступною та виконувати свої функціональні обов'язки під контролем громадськості. Першими кроками органів влади до таких змін, можливо віднести впровадження в судову систему електронних судів та електронний документообіг. У зв'язку із чим досліджено принципи роботи судової системи сучасної держави, яка повинна вміти швидко реагувати на поставлені перед нею цілі, строки розгляду справ повинні скоротитися до мінімальних при цьому не втрачаючи свою якість та якість винесеного по ній судового рішення. Судова система підлягає реформуванню, однак вказану реформу необхідно провести так, щоб в подальшому не змінювати усю систем докорінно, а лише вносити поправки для покращення її функціонування оскільки, законодавство України зазнає постійних змін, час не стоїть на місці, світ змінюється та розвивається, а тому судова системи України потребує адаптації відповідно до сучасних тенденцій, норм та міжнародних стандартів судочинства.

Ключові слова: судова система, судова влада, судочинство, законодавство, судовий процес.

Slyusar I. HISTORY OF DEVELOPMENT AND PROSPECTS OF DEVELOPMENT UKRAINE'S JUDICIAL AUTHORITY

The article is devoted to the history of the emergence and prospects of the development of the judiciary in Ukraine. It substantiates the relevance of this issue, both in the plane of scientific and practical importance. To date, the problem of the establishment and development of the judicial system in Ukraine is quite complex, multidimensional and, despite its relevance, not well researched. The judiciary of Ukraine is constantly criticized and reformed as it is imperfect, with numerous shortcomings and contradictions that need to be identified, investigated and eliminated or improved. The article examines the impact of the historical aspects of the judicial system of Ukraine, which make it possible to perform a comparative analysis of the past and the present to trace the problems and methods of functioning and development of the judicial power of Ukraine in order to be able to solve problems in the future. The tendencies were established that the judiciary was centralized and totalitarian at different times, and the courts turned from a judicial body to a punitive one. In today's world, the judiciary needs to be more developed, mobile, technological, accessible, independent and publicly controlled. The first steps of the authorities to such changes include the introduction of electronic courts and electronic document flow into the judicial system. In connection with what the principles of the judicial system of the modern state, which should be able to react quickly to its goals, are investigated, the terms of cases should be reduced to the minimum, without losing their quality and the quality of the judgment delivered on it. The judicial system is subject to reform, but the said reform must be implemented in such a way that it does not change the entire system in the future, but only to amend it to improve its functioning, because, as Ukrainian law is constantly changing, time is not in place, the world is changing and evolving, and therefore Ukraine's judicial system needs to adapt to current trends, norms and international standards of justice.

Key words: judicial system, independent branch of state power, development, formation, reformation and functioning of the judiciary of Ukraine, proceedings.

Постановка проблеми. На сьогоднішній день проблема розвитку та становлення судової влади є досить складною, багатоаспектною та незважаючи на свою актуальність, недостатньо дослідженою. Історія розвитку судової влади є складовою частиною історії держави і суспільства в цілому. Відтак, слід розглянути історію розвитку судової системи України та проаналізувати ключові моменти та тенденції, звернувши увагу на особливості правової системи для виявлення недоліків та здійснюючи визначення напрямків її подальшого вдосконалення. Тому для більш точного визначення стратегії реформування судової системи України необхідно враховувати основні етапи історичного шляху вітчизняного суду, що сприятиме не лише подальшому становленню судової влади, але й збереже національну впізнаваність

України як держави, що поважає свою історію.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Ця проблема є досить актуальною і вже досліджувалася науковцями різних галузей. Слід відзначити роботи В.С.Бігун, І.Й.Бойко, Ю.Є.Вовк, О.А.Гавриленко, В.В.Городовенко, І.М.Грозовський, Л.О.Зайцев, А.Ю.Іванова, О.Ф.Кістяківський, А.О.Левицький, І.Є.Марочкін, О.О.Малишев, О.М.Мироненко, І.В.Музика, В.Т.Окіпнюк, А.Й.Рогожин, Є.В.Ромінський, В.О.Рум'янцев, О.О.Самойленко, М.І.Сірий, М.Є.Слабченко, І.Б.Усенко, М.Д.Ходаківський, Л.В.Худояр, І.Ю.Черкаський, Н.С.Юзікова, О.Н.Ярмиш, та інших.

Мета статті – на основі аналізу наукових праць, дослідити розвиток та становлення судової влади України для обґрунтування конкретних пропозицій і рекомендацій щодо вдосконалення роботи сучасної судової системи.

Виклад основного матеріалу дослідження. Судова влада – незалежна і самостійна гілка державної влади, яка здійснюється судами. Органи судової влади вирішують правові суперечки між конкретними особами, а також розглядають справи щодо норм контролю, а саме: відповідності законів – конституції та підзаконних нормативних актів – законам. У окремих випадках ці органи дають тлумачення правовим нормам, в основному нормам Конституції країни, поза зв'язком з конкретним позовом [1, с. 386].

Історія розвитку судової системи є складовою частиною історії держави і суспільства в цілому. На різних етапах розвитку держави суди відображають її політику і здійснюють її функції. Історію становлення і розвитку судової влади України можна розділити на декілька етапів:

- судова влада у скіфо-античну добу;
- судова влада давньої русі княжої доби (кінець IX - середина XIV ст.);
- судова влада у литовсько-польську добу;
- судова влада в Запорізькій Січі;
- судова влада в Гетьманщині;
- судова влада на українських землях Російської імперії;
- судова влада на українських землях Австрії та Австро-Угорщини;
- судова влада в добу української революції 1917-1921 роки;
- судова влада в радянську добу;
- судова влада у незалежній Україні [9, с.3-8].

Початковий етап формування вітчизняної судової системи закладений радянською владою. З'їзд українських юристів, який відбувся 13–14 червня 1917 року, визнав, що судову систему України повинен очолювати Вищий крайовий суд, яка має бути незалежною від російського уряду. З часом, після створення генерального комісаріату судових справ Центральної ради 10 листопада 1917 року ухвалила постанову про утворення суду іменем Української народної республіки, яка підписана Грушевським М.С. та в якій було зазначено: «Суд на Україні твориться іменем Української народної республіки». 02 грудня 1917 року був створений Генеральний суд Української народної республіки, на який було покладено виконання повноважень суду касаційної інстанції, а також здійснення нагляду за судовими установами та особами судового відомства. Функції судів апеляційної інстанції відповідно до Закону Центральної ради від 17 грудня 1917 року виконували Харківський та Одеський апеляційні суди. Вони діяли згідно з правилами, встановленими Судовими статутами для судових палат з незначними відмінностями, обумовленими демократичними принципами побудови нової держави [2, с. 320].

Відомий український радянський діяч М.О.Скрипник зазначав, що Жовтнева революція зламала цілком і до кінця старий судовий устрій, поставила суду інші завдання, збудувала його на інших основах, дала йому інший соціальний зміст і значення. Головною відмінністю радянського суду було відкрите визнання його класовим судом, прямим знаряддям диктатури пролетаріату. Після Жовтневої революції в багатьох містах і навіть селах України були організовані нові суди. Першим документом Народного Секретаріату про суд була постанова «Про введення народного суду на Україні» від 4 січня 1918 року, якою була передбачена ліквідація старої судової системи (окружні суди, судові палати, військові і морські суди, комерційні суди м. Одеси, волосні та мирові суди). В Україні були організовані дільничні народні суди з розрахунку один суд на 10000 осіб. Вироки ухвалювалися ім'ям народу України, і підлягали негайному виконанню, були остаточними і не оскаржувалися, а тому суди апеляційної та касаційної інстанції не організовувалися. Вразі виявлення нових істотних обставин, справа могла бути переглянута тим же судом [10, с. 672].

У грудні 1922 року було утворено Союз Радянських Соціалістичних Республік (далі – СРСР), у зв'язку із чим радянська влада впровадила низку змін у судовій системі Української Радянської Соціалістичної Республіки (далі – УРСР). Був створений Верховний суд СРСР, протягом незначного періоду з судової системи УРСР були вилучені військові трибунали, касаційною інстанцією котрих був визнаний Верховний Суд СРСР, для чого в ньому була утворена Військова колегія. Верховний Суд СРСР, який у 1924 році мав повноваження, що не посягали на суверенітет республіканської судової системи, потім згідно Положення «Про Верховний Суд СРСР і Прокуратуру Верховного Суду СРСР» від 24 липня 1929 року значно розширив компетенцію щодо нагляду за діяльністю Верховного суду УРСР, як і верховних судів інших республік, а з 10 липня 1934 року взагалі отримав право безпосереднього перегляду, скасування та зміни вироків, рішень, ухвал верховних судів радянських республік [8, с. 62-63].

Отже, судова система УРСР за період з 1922 року була єдиною, триланковою, її зміна відбувалась лише у зв'язку зі зміною адміністративно-територіального устрою, оскільки у 1925 році було ліквідовано губернії і створено округи, а тому губернські суди були замінені окружними. Згідно Положення «Про судоустрій УРСР» від 23 жовтня 1925 року була створена така система судів: народний суд; окружний суд; Найвищий Суд УРСР. В 1930 році було ліквідовано територіальні округи, у зв'язку з чим натомість окружних судів були утворені міжрайонні, які охоплювали декілька районів і виконували функцію попередніх окружних судів. У 1932 році в УРСР було запроваджено обласний адміністративно-територіальний поділ, а тому були внесені зміни до судової системи – міжрайонні суди були перетворені на обласні. До 1991 року згідно чинного на той час Закону УРСР «Про судоустрій України» від 05 червня 1981 року судову систему УРСР складали: Верховний Суд УРСР, обласні суди, Київський міський суд, районні (міські) народні суди [5].

Радянська система судочинства діяла виключно в інтересах влади, основні засади (принципи) судочинства: верховенство права; повага до честі і гідності, рівність усіх учасників судового процесу перед законом та судом; гласність і відкритість судового процесу; змагальність сторін; забезпечення права на апеляційний перегляд справи; забезпечення права на касаційне оскарження судового рішення; неприпустимість зловживання процесуальними правами, були відсутні в судовому процесі радянської доби [4, с. 69].

24 серпня 1991 року позачерговою сесією Верховної Ради УРСР проголошено незалежність України та створено самостійну українську державу — України, у зв'язку із чим юридично припинено існування УРСР. Однак, радянські закони, якими визначались особливості функціонування судової системи, були успадковані Україною, що спричинило залежність судової влади від виконавчих органів, наділення судів правом законодавчої ініціативи, відсутність спеціалізації судів; відсутність принципу інстанційності розгляду судових справ; відсутність органу конституційної юрисдикції; відсутність кваліфікаційних вимог до суддів, окрім вікових; проголошення принципу рівності перед законом і судом виключно стосовно громадян країни [7].

28 червня 1996 року було прийнято Конституцію України. Після прийняття основного Закону держави було окреслено нову систему судоустрою, закріплено гарантії права на судовий захист, визначено основні засади здійснення судочинства. Юрисдикцію судів поширено на всі правовідносини, що виникають у державі. Принципами побудови системи судів загальної юрисдикції визнано територіальність і спеціалізацію. Визначено, що судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції. У системі судів загальної юрисдикції повинні діяти також апеляційні та місцеві суди. Встановлено, що судді обіймають посади безстроково, крім суддів Конституційного Суду та суддів, які призначаються вперше строком на п'ять років. У визначених законом випадках, окрім професійних суддів, правосуддя повинно здійснюватися також народними засідателями і присяжними. Утворено Вищу раду юстиції (з 2016 року Вища рада правосуддя) – колегіальний незалежний орган, відповідальний за формування високопрофесійного суддівського корпусу. У вересні 1997 року для України набрала чинності Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. Це означало, що держава взяла на себе зобов'язання гарантувати право на справедливий судовий розгляд та інші права людини, передбачені Конвенцією [3].

Закон України «Про судоустрій і статус суддів» №1402-VIII від 02.06.2016 року у сучасній редакції, суттєво змінив ситуацію у сфері здійснення правосуддя, зокрема:

- створено вертикалі системи судів загальної юрисдикції на чолі з Верховним Судом, з дня початку роботи якого у складі, визначеному цим Законом, Верховний Суд України, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Вищий господарський суд України, Вищий адміністративний суд України припиняють свою діяльність та ліквідуються у встановленому законом порядку;

- планується створити Вищий суд з питань інтелектуальної власності;
- у кримінальному провадженні впроваджено інститут слідчого судді;
- функції з добору кандидатів на посади суддів та притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності зосереджені у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України;
- впроваджено процедуру конкурсного добору кандидатів на посади суддів, з проведенням співбесід з комісією та перевіркою на доброчесність;
- впроваджено спеціальну підготовку кандидата на посаду судді, теоретичну та практичну підготовку судді в Національній школі суддів України;
- створено Вищу раду правосуддя для забезпечення незалежності судової влади, її функціонування на засадах відповідальності, підзвітності перед суспільством, формування доброчесного та високопрофесійного корпусу суддів, додержання норм законодавства;
- запроваджено механізм притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності;
- впроваджена автоматизована система документообігу та розподілу справ;
- запроваджено контроль та нагляд за здійсненням судочинства, шляхом подачі до контролюючого органу суддівського досьє зі статистичними показниками за рік роботи [6].

Не дивлячись на певні позитивні зрушення в напрямку створення нової судової системи в Україні, ще

залишалось багато невіршених питань. Судова система України характеризується наступними проблемами судочинства: незавершеністю реформи судової системи; кадровим голодом суддівського корпусу та низьким рівнем кваліфікованих співробітників апарату; недостатнім рівнем матеріального забезпечення; перевантаженістю судів справами та недостатньою прозорістю їх діяльності; відсутністю незалежності суддів; оптимізації принципу побудови системи судів України з метою зменшення адміністративного тиску на суддів; відсутністю матеріальної бази для здійснення судового процесу у режимі відеоконференції не тільки з приміщень суду та пенітенціарних органів, а й органів самоврядування; відсутність доступу до Єдиних та Державних реєстрів інформації; реорганізація та ліквідація судів; доцільності існування господарських судів; доступність до правосуддя, тобто запуск та налагодження роботи електронного суду та електронного документообігу; забезпечення роботи антикорупційного суду України та військових трибуналів чи судів; забезпечення діяльності суду присяжних; демократизація кримінального та цивільного законодавства; тощо.

Висновки. Дослідження історичних аспектів судової системи до незалежності України дає зрозуміти, що судова влада за різних часів була централізованою та тоталітарною, суди у значений період історії України перетворювалися з органу правосуддя на каральний орган. Влада не звертала уваги на думку громади, суддів, або осіб, що виконували судові функції призначалися правліннями та правителями, а тому їх неупередженість піддавалася сумніву. Проте, будь-яке, насамперед державно-організоване, суспільство потребує наявності арбітра, який вирішує конфліктні ситуації між членами такого суспільства на підставі унормованих у ньому уявлень про добро і справедливість. Оскільки, судова влада виступає особливою автономною сферою публічної (суспільної) влади, яка має універсальний характер, тобто здатність вирішувати будь-які юридичні конфлікти в політичній, релігійній, економічній, культурній та інших сферах життя суспільства. Судову владу необхідно організувати за принципами демократії, з чіткими критеріями добору, конкурсною системою відбору з громадським контролем та оцінкою добросовісності кандидата на посаду судді, або виборчою системою суддів, згідно якої громада матиме право обирати суддю з кандидатів відповідно до територіально-адміністративного поділу на певний період часу з правом переобирання на наступний строк, що забезпечуватиме здійснення правосуддя незалежними та незаангажованими судами, утвореними згідно із чинним законодавством. При цьому судову владу мають здійснювати професійні судді та у визначених законом випадках, народні засідателі та присяжні через здійснення правосуддя в рамках відповідних судових процедур. При доборі суддів слід звертати увагу не тільки на професійні критерії кандидатів, а й на морально-психологічні якості претендентів.

Сучасна судова система має бути незалежною, однак необхідний контроль суспільства. Для цього потрібні відповідні організаційні та нормативні механізми, закріплені на конституційному і законодавчому рівнях. Необхідна матеріальна незалежність судової влади, яка включає як належне фінансування судової системи та забезпечення виконання її процесуальних завдань, так і матеріальне забезпечення суддів. Мають бути чітко окреслені предметна сфера діяльності судової влади, її компетенція, виключність повноважень. Органи судової влади при здійсненні правосуддя мають додержуватися законодавчих приписів та духу права. Також, необхідно забезпечити обов'язковість виконання рішень суду. Крім того, у сучасному світі слід звертати увагу на електронні суди та електронний документообіг, впроваджувати у судову систему сучасні технології для спрощення роботи судів і звернення громадян до суду.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Ковалів М.В. Судові та правоохоронні органи України: навч. посіб. Львів: ЛьвДУВС, 2016. 386 с.
2. Ковальський В.С. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України: України: навчальний посібник. Київ: Юрінком Інтер, 2002. 320 с.
3. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. Дата оновлення: 21.02.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр> (дата звернення: 11.06.2019).
4. Марочкін І.Є. Організація судових та правоохоронних органів. Харків: Право, 2013. 528 с.
5. Про судоустрій України: Закон Української Соціалістичної Радянської Республіки від 16.06.1981 р. № 2022-Х. Відомості Верховної Ради УРСР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2022-10/ed19810605> (дата звернення: 10.06.2019).
6. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1402-VIII. Дата оновлення: 05.08.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19> (дата звернення: 11.06.2019).
7. Про проголошення незалежності України: Постанова Верховної Ради УРСР від 24.08.1991 р. № 1427-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1427-12> (дата звернення: 10.06.2019).
8. Суслло Д.С. Організація судових органів Української РСР в період 1917-1925 рр. Київ, 1960. 217 с.
9. Усенко І.Б. Судова влада в Україні: історичні витоки, закономірності, особливості розвитку; НАН України, Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. Київ: Наукова думка, 2014. 501 с.
10. Юридична енциклопедія / за ред. Шемшученко Ю.С. [та ін.]; НАН України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. Київ: «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 1998—2004, 768 с.

REFERENCES:

1. Kovalyov M.V. (2016) Sudovi ta pravoohoronny organy. L.: LvDUVS [in Ukrainian].

2. Kowalsky B.C. (2002) Sud, pravoohoronny ta pravozahisny organy Ukrainy. K.: Yurinkom Inter [in Ukrainian].
3. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy [*«The Constitution of Ukraine»: Law of Ukraine*]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> [in Ukrainian].
4. Marochkin I.E. (2013) Organizatsiya sudovih ta pravoohoronnyh. Kharkiv: Pravo [in Ukrainian].
5. Pro sudouctri Ukrainy: Zakon Ukrainskoi Socialistichnoi Radianskoi Respubliki [*«On the Judicial System of Ukraine»: Law of the Ukrainian Socialist Soviet Republic*] Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2022-10/ed19810605> [in Ukrainian].
6. Pro sudouctri i status suddiv: Zakon Ukrainy [*«On the Judiciary and Status of the Court of Justice Judicial System and Status of Judges»: Law of Ukraine*]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19> [in Ukrainian].
7. Pro progoloshenya nezalegnosti Ukrainy: Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainskoi Socialistichnoi Radianskoi Respubliki [*«On the proclamation of Ukraine's independence»: Resolution of the Supreme Soviet of the USSR*] URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1427-12> [in Ukrainian].
8. Suslo D.S. (1960). Organizatsiya sudovih organiv Ukrainskoi RSR v period 1917-1925 rr. Kyiv [in Ukrainian].
9. Usenko I.B. (2014). Sudova vlada v Ukrainy: istorichni vitoki, zakonmirnosti, osoblivosti rozvitku . Kyiv: Naukova dumka [in Ukrainian].
10. Shemshuchenko Yu.S. (Ed.). (1998-2004) Uridichna encicklopediya. Kyiv: «Ukrainian Encyclopedia» M.P. Bazhana [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 23.09.2019

УДК 354.075.2: 339.137.2] (477)

DOI <https://doi.org/10.36550/2522-9230.2019.7.25>

Турковський Олександр Ярославович,
Голова Дніпропетровського обласного
територіального відділення
Антимонопольного комітету України
 e-mail: kaf_forever@i.ua
<https://orcid.org/0000-0002-6193-6027>

МЕТОДИ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ПІДРОЗДІЛІВ АНТИМОНОПОЛЬНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНИ

У статті проаналізовано методи діяльності територіальних підрозділів Антимонопольного комітету України. Запропоновано обґрунтування необхідності дослідження методів діяльності даних територіальних підрозділів, як складових організації роботи та безпосереднього їх функціонування.

Чітке визначення та конкретизація методів діяльності територіальних підрозділів Антимонопольного комітету України має важливе значення для цілеспрямованого впливу держави на формування, розвиток та захист конкуренції.

Надійне функціонування Антимонопольного комітету України та його територіальних управлінь, діяльність яких спрямована саме на сферу контролю конкурентних відносин та контролю за дотриманням таких відносин, може бути забезпечена постійним коригуванням, уточненням пріоритетів та завдань.

Визначення та аналіз методів діяльності територіальних підрозділів Антимонопольного комітету України як органів державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції є необхідною умовою процесів економічного розвитку держави при своєчасному здійсненні найдосконаліших моделей розвитку конкурентного середовища товарних ринків і тому потребує окремого дослідження.

Встановлено класифікацію методів діяльності територіальних відділень Антимонопольного комітету України, за якою виокремлюють правові, організаційні, соціально-психологічні. Здійснено їх детальний аналіз та розмежування на відповідні підгрупи.

Запропоновано шляхи удосконалення механізмів управління у сфері економічної конкуренції, а також пропозиції щодо трансформації внутрішньої структури територіальних відділень Антимонопольного комітету з метою їх ефективного функціонування. Зокрема, з метою реалізації методу інформаційного забезпечення акцентується увага на доцільності утворення відповідного внутрішнього підрозділу територіального відділення.

Ключові слова: управління у сфері економічної конкуренції, територіальні підрозділи Антимонопольного комітету України, методи діяльності органів публічної влади, класифікація методів діяльності територіальних підрозділів Антимонопольного комітету України.

Turkovskiy O. THE METHODS OF ACTIVITIES OF THE TERRITORIAL DIVISIONS OF THE ANTIMONOPOL COMMITTEE OF UKRAINE

The methods of activity of territorial divisions of Antimonopoly Committee of Ukraine are analyzed in the article. The